

[Statsministeren.]

uvedkommende indblanding i en lovlig konflikt. Ellers risikerer man at påvirke den afgørelse, vi kender den 9. april, og dette mener jeg man bør undgå.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om menighedsråd.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 112) findes i tidenden sp. 1935, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1185).

Der var stillet 14 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Falk Hansen: Næsten fra det øjeblik, da nogle af de ændringer, som kirkeministeren foreslog i menighedsrådsloven, blev kendt engang i efteråret, har der rundt om i landet været en ganske kraftig mødeaktivitet og — hvad der i den forbindelse nok er værd af hæfte sig ved — en mødeaktivitet, som har samlet i hundredvis af mennesker, som er kommet for at lytte og ytre sig om sagen.

Ændringer i den kirkelige lovgivning betragtes vist normalt både på Christiansborg og f. eks. blandt journalister som noget, der hører hjemme i småtingsafdelingen. Ganske vist har man altid været bange og bekymret for at lave for store ændringer på dette felt, men det kan da godt være, at bekymringen skyldtes frygten for at skabe uro og problemer på et område, som normalt betragtes som ganske fredeligt, snarere end manglende lyst til også på dette område at skabe en bedre og mere fremsynet lovgivning i det tempo, som ellers på andre lovgivningsområder præger dette høje ting.

Den debat, som har været ført om dette lovforslag med de af kirkeministeren foreslåede beskedne ændringer, har vist, at der er grund til at fare med lempe. Men samtidig har debatten også vist, at der virkelig er en

langt større interesse for disse spørgsmål, end man normalt regner med — en interesse og en mødetilslutning, som er nok så sjælden ved politiske møder i almindelighed i dag.

Der har hidtil været tradition for, at kirkelove kun gennemføres, hvis der har været mulighed for at opnå enighed mellem den overvejende del af de politiske partier i Folketinget — fremgangsmåden har stort set været enerådende på dette lovgivningsområde, og det er et forhold, mange af os er mere end taknemlige for. Rent principielt behøver denne enighed ikke uden videre at opfattes som noget godt og positivt. Også om det nu foreliggende lovforslag er det efter et grundigt udvalgsarbejde lykkedes at samle bred enighed, hvilket naturligvis har medført, at der har måttet skæres en hæl og klippes en tå for at få det til at passe til de kirkelige listesko — for at bruge et udtryk af en teologisk professor.

Med hensyn til den traditionelle enighed vil jeg gerne sige, at netop dette ønske om den brede enighed ofte har resulteret i, at forslag aldrig er kommet frem til offentligheden, fordi sonderinger i korridorerne her i huset har vist, at alle ikke kunne blive enige, hvorefter skiftende ministre har arkiveret deres forslag i ministeriets skrivebordskuffe. Uden nærmere kendskab til dette ministerielle arkiv vil jeg bestemt ikke udelukke, at det i mange tilfælde har været en lige så lykkelig placering af disse forslag, som når andre forskåner en større kreds for at læse deres forsøg inden for digtekunsten. Men på den anden side kan man vel ikke udelukke, at disse forslag eventuelt kunne have sat en debat i gang, der kunne have virket både positivt og frugtbringende. Bred politisk enighed er selvfølgelig et gode, men må aldrig sættes som det primære, fordi det fører til, at debatten kvæles.

Hvis den brede enighed for den nuværende kirkeminister på forhånd havde været det primære, så havde lovforslaget oprindelig haft, formoder jeg, en anden udformning, men til gengæld var det så nok gået sin gang, uden at nogen havde ofret det videre opmærksomhed. Nu har vi derimod fået en debat langt ud over Christiansborgs mure, en debat, som ingen vel vil benægte betydningen af.

Både under første behandling her i tinget